

Harcolni az életér'

Csocsó monológia*

---

*Az eredeti interjút Légmán Anna készítette,
monológgá Hadas Miklós szerkesztette*

Nevelőotthonban nőttem fel, két éves koromtól. Két testvérem van, akik szintén állami gondozottak voltak. Anyám alkoholista, Angyalföldön él, tizennégy éves korom óta nem láttam. Apám meghalt kilencvenben, amikor tizenöt éves voltam. Az általánost öt iskolában végeztem. Közben kiadtak nevelőszülőkhöz, de megjelent az anyám, és marhára balhézott, hogyha ő nem nevelhet, akkor ne neveljen senki se, erre megint visszakerültem az intézetbe. Akkor jött egy másik iskola. Szóval így zajlottak a dolgok. Meg folyton magatartási problémáim voltak, és emiatt kiestem az iskolákból, mert eléggé agresszív gyerek voltam. Akkor lekerültem egy vidéki intézetbe, utána meg, amikor tizennyolc éves lettem, kikerültem az utcára. Azóta kinn vagyok az utcán.

Először egyedül kezdtem el az egészet, egyedül rohangásztam, aztán egyre több embert ismertem meg. Először csak iszogattam, aztán nem hogy ittam, hanem rendszeresen vedeltem. Napi kilenc üveg vermutokat ittam meg, csak úgy, a buli kedvéért. Aztán jártunk koncertekre meg mindenhova, meg piáltunk és füveztünk. Aztán közbe' ilyen foglalt házakban laktam, volt üdülőben, ami üresen maradt, amit tök kibebezték, a rézdrótokat meg az alumíniumdrótokat elvitték belőle a méhező csavargók. Szóval úgy eléggé le volt pusztulva. Mi oda-kerültünk, felépítettük, és ott laktunk. Két szobát csináltuk meg, és szobánként laktunk olyan öten-hatan. Gyorsztunk, jött a speed, a szipu, meg ilyenek. Szóval elég sok mindent kipróbáltam már, eléggé politoxikomán módon.

A nővérem óvónőképzőt végzett, bébiszitterkedik most, ha jól hallottam. A haverokkal, akikkel együtt voltam intézetben, azokkal szoktam találkozni, és ők látták, beszéltek velem. És akkor ilyen apró híreket hallok róla. De öt éve nem láttam. A bátyámat kilencvenhatban láttam, mert akkor volt az eljegyzésem egy lánnyal, és arra vittem neki meghívót. De csak így az ajtóból beszélt velem, be se engedett minket, ott álltunk a leendő menyasszonyommal. Oda-

---

* Köszönettel tartozom Vajda Júliának, hogy fölhívta figyelmemet az eredeti interjúra (a szerkesztő).

adtam neki a meghívót. Van még valami? Nincs!?! És erre így becsukta előttem az ajtót. Ő azóta zugivó lett, úgy hallottam, a nővérem még úgy ahogy bírja tartani a szintet. Ő az a tipikus sablon állampolgár, beskatulyázott sablon állampolgár. Én szeretném tartani velük a kapcsolatot, már csak a betegségem miatt is, mert nem szeretnék úgy meghalni, hogy senki nincs mellettem, de egyszerűen nincs rá alkalmam, mert nem tudom, hogy merre vannak. Ők nem keresnek, én meg nem találom őket.

Tizennégy éves koromban elmentem az anyámhoz anyák napján, mert az intézetből mindenkit elküldtek a szüleihez, hogy mégiscsak anyák napja van, hát akkor menjek el én is, végül is van egy anyám, él, anyák napja van, menjünk el hozzá. Bár a nővérem és a bátyám megtagadták, ők soha is nem tartották vele a kapcsolatot, ők idősebbek voltak, amikor intézetbe kerültünk, ezerkilencszázyolcvanban. És elmentem hozzá, semmi gond nem volt, elfröccsözgettünk, elbeszélgettünk, hogy hogy vagy anya, mi van, ez, az, amaz, amikor elkezdett pálinkázni, és egyszer csak fölugrott, és aszongya, apádat már a sírba tetted, engem nem fogsz, és jött nekem egy ilyen húsklopfolóval. Hát azt hitte, hogy még mindig az a kisgyerek vagyok, aki megijedek, és akit meg lehet ütni. Pedig tizennégy évesen én már eléggé jó izomzatban voltam, sportoltam egész fiatal korom óta, és hát akkor fogtam, és úgy egy az egybe lefejeltem az anyámat. Összeesett, szilánkos orrtöréssel. Kimentem, a szomszédba volt csak telefon, fölhívtam a mentőket, és azóta nem is láttam. Ennyit anyámról. Ha meglátnám az utcán, elfordulnék, átmennék a másik oldalra, az biztos. Nincs rá szükségem. Felnöttem anélkül, hogy ő segített volna, ezután se lesz rá szükségem.

Most ezt az „apádat a sírba tetted” dumát onnan vette, hogy mielőtt apám meghalt, engem kiadtak fél év próbaidőre hozzájuk, mondván, hogy hát mégiscsak ez a családom, próbáljuk meg újra összehozni. Én már akkor ódzkodtam elene, mert nem igazán volt hozzá humorom, nem apám miatt, mert én apámat nagyon szerettem, mivel állítólag csecsemőkorom óta apás voltam, szóval míg a nagymamám élt, ő mindig ezt mesélte, bár ő soha nem szerette apámat, mert az anyai nagymamám volt. Na, és az anyám olyan dolgokat csinált, hogy nem figyeltünk rá, kártyáztunk apámmal, és egyszer csak fölgyújtotta a saját haját. Szóval nem tudom, olyan csapágyas az anyám, egy kereke hiányzik. Nem akarom a nőket bántani, de a mi családjunkban a nővéremen kívül női ágon az összesnek valami problémája van. A nagyanyám is folyton pszichiátriai kezelésekre járt, az anyám is teljesen kettyós. És ezt nem bírtam már tovább, és visszaszöktem az intézetbe. Rá két hónapra apám meghalt agyvérzésben. Huszonnégy óra alatt kapott négy agyvérzést, a negyedik elvitte, meghalt. Az orvosnak az volt az első kérdése anyámtól, hogy milyen konfliktus volt a családban. És erre az anyám élből azt mondta, hogy a fia visszaszökött az intézetbe, és hogy ezért kapott apám agyvérzést. De azt nem veszi figyelembe, hogy ő miket rendezett, meg hogy apám fél szemére vak volt, mindkét lábára érszűkületes, egyik kezét egy meggy-

szedékes balesettől fogva szegecs tartotta a csuklójánál, platinaszegecsek voltak benne. Apám egy abszolút nyugodt ember volt, soha nem kelt ki magából, egyszer viszont sírva fakadt, mikor azt mondtam, hogy apa, én visszamegyek inkább, mert ezt nem bírom. És akkor sírva fakadt, hogy fiam, legalább engem vegyél figyelembe, és erre mondtam neki, hogy akkor mért nem válsz el, maradjunk ketten, válj el anyától, maradjunk ketten. Hát mert, merthogy ők évek óta együtt vannak, és hogy izé, ezért. Aztán rá pár hónapra meghalt.

Én alapjáraton egy lázadó típusú gyerek voltam, ellentétben a nővéremmel, aki az osztály kedvence volt. Én voltam hármunk közül a fekete bárány. A bátyám se volt jó gyerek, de ő sunyin csinálta. Én viszont úgy bele a közepébe. Dohányoztunk, már kilencéves korom óta dohányzom, és hát dugiba dohányoztunk, mert az intézetben tizenhat éven alul nem lehetett dohányozni. Mindenféle hülyeségben benne voltam, és ha valaki kicsit megemelte a hangját, akkor én is agresszív lettem. És volt olyan, hogy nekimentem a matektanárnak, meg ilyen dolgaim voltak. Tudták a tanárok, hogy van agyam, szóval nem vagyok egy hülyegyerek, de ha valamit nem akarok megcsinálni, azt nem fogom. Karóba húzhatnak, korbáccsal üthetnek, akkor se fogom megcsinálni. És hát ennek ellenére az irodalom-történelem tanárunk nagyon szeretett, történelemből nagyon jó voltam mindig, és irodalomból szavalóversenyeket nyertem, mindig első lettem. De amikor erőszakos lettem, az elég veszélyes volt, mert akkor mindenre képes voltam. Volt, hogy át akartam harapni az egyik osztálytársamnak a nyakát, mert nem hagyott olvasni. Bedurrant az agyam. Beleugrottam a nyakába, és nyakon haraptam. Támadásra támadással feleltem, legjobb védekezés a támadás címmel. Szóval rengeteg intézeti társam volt, aki inkább elbújt, ha én támadtam. Minden hülyeségben benne voltam, büszke voltam. Bandavezér voltam, akire hallgattak, mert megmondtam a nevelőknek is a véleményem, és kiálltam az igazamért. És ezért ők is felnéztek rám. Nagyon sokat verekedtem, mert azt akartam, hogy fölnézzenek rám, hogy igen, én olyan vagyok, aki harcos. És világ életemben azt gondoltam magamról, hogy én egy harcos vagyok, akinek meg kell *harcolni az életér*'.

Szóval a legkisebb anyázásért agyonütöttem bárkit, nekimentem bárkinek. Amikor úgy láttam, hogy valaki kívánósan néz a barátnőmre, bedurrant a fejem. Egyszer majdnem börtönbe kerültem, illetve három napra be is kerültem, és majdnem öt hónap lett belőle, ez is abból történt. '94-'95 környékén jöttek a pincéfeltörések, jó, nem buktam meg vele, szóval, de benne voltam különböző lopásokban, mindenben. Kocsmái verekedés, ilyenek. Ahhoz képest ma már egy angyal vagyok, szinte glória van a fejem fölött. És az a szörnyű, hogy valahol élveztem is, hogy ki vagyok, én vagyok, ki ha nem én, nézzétek, én meg bírom ezt csinálni. Nincs ellenfelem, halhatatlan vagyok. Bozótvágó karddal rohangásztam. Egyszer volt egy verekedésem egy haverommal. Fejbe vert nyolcas téglával. Oké, téglával jössz? Előkaptam a bozótvágót, és így belevágtam a vállába. Lelkiisme-

ret-furdalás nélkül. Letettem a kardot, és otthagytam. Vigyétek el a francba. Megmondtam neki, hogy fönt lakhat nálunk a foglalt házban, de senkit nem hozhat oda. Na most, jövök haza késő este, és vadidegen arcok, ott bömböl a magánó elemről, mert áram ugye nem volt, gyertyával világítottunk, meg fával fűtöttünk, és vadidegen arcok ott buliznak, folyik a pia, fű, minden. Mondom, Jani, gyere már ide, jó lenne, ha elküldenéd a srácokat, megegyeztünk valamibe! Há mőőő, teljesen be volt rúgva, elkezdte, hogy gyere ki! Na jó, mondom neki, fiatalabb is vagy nálam, nagyobb is vagyok, mint te, adok annyi előnyt, hogy levegyszem a bakancsomat, te meg bakancsba lehetsz. Nekiálltunk bunyózni. Erre fölkapott a földről egy téglát, és fejbe vert. Én meg előkaptam a kardot, azt nesze.

Egyszer volt egy tévériport az életünkről, amit leadtak, és a haverom mondott benne valamit a kopaszokra, azaz a skinheadekre. Ez nem tetszett a kopaszoknak, és följöttek hozzánk vagy nyolcan. Köztük egy olyan srác is, aki a korábbi foglalt házunkban együtt lakott velünk, mikor a szülei kirúgták. Együtt harcoltam vele a románok ellen is, majdnem az életemet adtam érte. Nekem bedurrant az agyam, meg hát akivel egy tányérból eszem, azt nem fogom hagyni, azért kiállok. És nekiálltam verekedni nyolcuk ellen egyedül. És hát a vége az lett, hogy megálltam a falnál a bozótvágó karddal, gyertek, aki a közelemben jön, levágom a fejét. Annyira el volt borulva az agyam, hogy a nyolc ember nem mert nekem jönni. Nézték egymást, hogy ki hol sérült meg, nekem föl volt szakadva a szám, meg volt repedve a bordám, meg minden, és így álltam a falnál, fújtattam, és azt mondtam, hogy ha valaki a közelemben jön, nem érdekel, mennyit kapok, megölöm. Annyira be voltam pörögve.

Volt egy két és fél éves kapcsolatam egy elég jó családból lévő lánnyal, az apja a filmgyárban dolgozott, úgyhogy be is kerültem oda mint díszletépítő. Az elég jó volt, de aztán összevesztem a lánnyal, mert egy gyerekemmel elvetélt, egy másik gyerekemet pedig a születésnapom előtt egy nappal elvetette. Utána még egy fél évig húztuk, de már lehetett érezni, hogy nagyon a vége felé járunk. Aztán szakítottunk is. Kilencvenhatban találkoztunk, úgy, hogy letarhálta egy haverom. Aztán odajött hozzánk, és utána tartotta velünk a kapcsolatot úgy néha-néha, szerintem azért, mert tetszett neki a mi életformánk. Valahol tetszett neki a mi szabadságunk, velünk másképp érezte magát, mert megszabadult a kötöttségektől. És akkor összejöttünk. Két és fél évig voltunk együtt kisebb-nagyobb zökkenésekkel. Ő túlzottan féltékeny volt, azt mondta, hogy menjek el dolgozni, aztán amikor az apjával elmentem dolgozni, aki eléggé ivott akkor már, én is együtt ittam vele. Először emiatt kezdett el lázadni, erre otthagytam a munkahelyet, akkor meg amiatt kezdett el lázadni. Szóval én nem mondom, hogy nem vagyok hibás, de ötven százalékban biztos, hogy ő is tehet arról, hogy szakítottunk.

Az édesanyjával elég jóban voltam, először azt hittem, hogy az apjával is. Miután összejöttünk, ők láttak engem a házuknál, amikor hazakísértem a lányt.

Akkor én százöt kiló voltam, tarkopasz fej, katonai gyakorló, szóval eléggé brutális kinézetem volt. Egyszer ülök kint a haverokkal a szokott helyen, és jön a lány, hogy hát a szülei szeretnének látni. Gyakorlóbakancsban voltam, hát mondom, legalább hadd menjek haza átöltözni, hogy ne így lássanak, ne legyen ró-lunk rossz véleményük. Erre mondja a lány, hogy nem, ők pont így akarnak lát-ni. Hát jó! Gyönyörű hajópadló a lakásban, recsegett a padló, ahogy beléptem a súlyos bakancsban, de hát próbáltam azért ott viselkedni, egy bizonyos illem-tan azért bennem maradt innen-onnan, és azért nagyjából tudom, kivel hogy kell beszélni. Tehát úgy próbáltam bemutatkozni, meg minden. És akkor úgy elfogadtak, szóval látták, hogy a kinézet mögött, nem nagyképűségből mondom, de azért van valami értelem. Hogy szóval nem vagyok az a bunkó, akinek kiné-zek. És az édesanyja elfogadott, sőt talán az utcai dolgaim miatt, szánalom is jött belőle, pedig én nem szeretem a szánalmat. Az apja viszont kétszínű volt, mint utóbb kiderült, mert a szememben ilyen jó fej voltam, meg olyan jó fej, a hátam mögött pedig, a törzskocsmánkban meg itt, ott, amott, amikor nem vol-tam ott, akkor elmondott mindenféle kopasznak meg szemétládának. Eleinte ilyen erkélyen bemászósos találkozás volt éjszakánként a lánnyal, aztán megen-gedték, hogy ott aludjak egyszer-kétszer, aztán már volt, hogy két napig ott aludtam, akkor karácsonykor meg ilyen családi ünnepekkor, mivel hogy nekem családom nem volt, meghívtak, és ott töltöttem a családi ünnepet. Sokszor volt olyan, hogy a lánynak behoztak fél tányér ételt, nekem meg púpozottan hozta be az édesanyja. Szóval sok mindenben segített, és én a mai napig nagyon sze-retem, bár mostanában nem találkozom vele. A mai napig nagyon tisztetem. Az édesapjával inkább ilyen haveri kapcsolatom volt. Vele tegeződtünk is.

Amióta szakítottunk a menyasszonyommal, volt egy pár kapcsolatom. Nem tartott tovább egyik se másfél-két hétnél, mert amikor már kezdtem úgy érez-ni, hogy többet érzek iránta, mint amennyi szükséges, és veszélyesen kezdek ki-tárulkozni, akkor inkább azt mondtam, hogy vége, legyen vége, nem kell. Én még egyszer ugyanabba a szarba nem ugrok fejest. Kész, elmúlt, szép volt, nem kell még egyszer. Az a fájdalom, az a szépség, amit átéltem, amit végül is ez a kapcsolat adott, meg az, hogy volt valakim, az kéne. De félek attól, hogy megint kapok egy ilyen rúgást, azt már nem élném túl. Ezt még úgy-ahogy túl-éltem lelkileg, nagyon sokat roncsolt bennem, jó, biztos vagyok benne, hogy én is sokat roncsoltam benne, mert nem vagyok egy szent. Megvoltak az én hülye-ségeim is, ugye a fújás, meg a gyors, meg a balhék, meg egy-két dolog, de szá-momra nagyon nagy fájdalmat okozott, hogy vége lett. És nemcsak az, hogy vé-ge, hanem, hogy teljesen másképp gondol már rám az a lány. Nem azt mon-dom, hogy gyűlöl, de van benne irántam egy utálat. Amit én soha nem akar-tam. Jó, tényleg megvoltak a hülyeségeim, nem vagyok rá büszke, volt, hogy megütöttem. De ő is a tarkómba nyomta a cigit, meg nekem jött késsel. Én is megütöttem, elborult az agyam, amikor olyan hülyeséget csinált, hogy három

napig eltűnt, nem jött oda a megbeszélthelyre. Én előtte elmentem hozzá az iskolába, hogy hazakísérjem, mert terhes volt, születésnapom előtt egy nappal. Három órára beszéltünk meg egy találkozót. Nincs benn. Jó, biztos otthon van, mert rosszul volt, nem bírt suliba menni. Fölvívom otthon, nincs otthon senki. Hát, mondom, biztos kórházba van, most szül, meg minden. És három helyett odaállított este hétre, ahol megbeszéltük. Hullasápadt. Hol voltál? Abortusz. Mintha forró vízzel öntöttek volna le. És aztán kiderült, hogy amikor szakítottunk, akkor is terhes volt, és az volt már a harmadik abortusza. Aztán lett egy negyedik is, és ki kellett venni a fél petefészket, és ezért neki már nem lehet gyereke. Ez a sors fintora, nekem még lehet. Nem vagyok kárörvendő, mert valahol sajnálom, de isten nem ver bottal.

Három éve volt nálam egy születésnap buli. Mindenki hozott, amit csak tudott. Az első két-három adagnál még úgy figyelt is az ember a dolgokra, hogy saját túvel nyomjon, de a végén már annyira be lettünk állva, hogy nem figyeltünk, hogy melyik tū kié, csak így benyomtuk, mert be voltak így sorba állítva a tűk, és ha kifogyott, akkor táraztunk. Volt zöld torta is marihuánából sütvé, zöld piskóta, ezt úgy hívják. Minden irgalmatlan mennyiségben volt, és hát a végére sajnos egy olyan tūt fogtam a kezembe, ami fertőzött volt. Beszúrta, és így elkaptam a hepatitis C betegséget. Abból a társaságból hárman kaptuk el. Amikor aztán megmondták, hogy gyógyíthatatlan betegségem van, úgy rántottak el egy kocsi elől. Bekattantam. Kész, mondom, jó, halálos vagyok, akkor haljak meg minél előbb. Nem mondták, hogy meddig élek, semmi, csak annyi, hogy pozitív lett a leletem. Aztán úgy szép lassan hallottam a híreket, hogy ezzel évekig el lehet élni, akkor mondtam, hogy jó, próbáljunk meg évekig élni, nem kell rögtön meghalni, de akkor azt a pár évet tényleg éljük ki! Tudom, hogyha nem innék vagy nem fűjnék, akkor egy-két évvel meg lehetne hosszabbítani az életem, de nekem az a felfogásom, hogy azért most nem fogok úgy élni, mint egy remete, inkább kibulizom azt az életet, ami még hátravan, és akkor legalább elmondhatom, hogy igen, én éltem.

Hallottam, hogy nagyon közel állnak ahhoz, hogy gyógyszert találjanak ki rá. Persze ha ez meg is lesz, az biztos irgalmatlan összegekbe fog kerülni, legalább is az első időbe. Tehát én reménykedem, hogy amíg meg nem halok, kitalálják a gyógyszerét. Ha nem, akkor beletörődöm abba, hogy meghalok. Ha most én egész hátralévó életemben azon sírnék, hogy jaj, ilyen halálos beteg vagyok meg olyan halálos beteg vagyok, hamarabb el is vinne, az biztos. Mert például az első időben, amikor még nem tettem túl magam a dolgokon, elő is jöttek a tünetek. Besárgultam, májfájdalmaim voltak, ehhez jött az étvágytalanság, mindenféle fájdalmak, a hasmenés, a sötét vizelet, ami talán a leginkább észrevehető. Aztán később rájöttem, hogy ez mind pszichés tünet volt inkább. Rájöttem, hogyha nem törődök vele, akkor szinte észrevehetetlen. Szép lassan elvisz, de nem érzem. Azóta abszolút nem is érdekel, olyan, mintha nem is len-

ne, úgy viselkedek, mintha nem is lenne. Tudom hogy van, de nem érdekel. És amíg nem kezd el kattogni a májam vagy nem kérdez rá valaki, észre sem veszem. Amikor meg észreveszem, akkor úgy vagyok vele, hogy minél előbb próbálok rajta túllenni. És majdnem mindig túl is tudom tenni magam rajta, és általában egy félóra alatt kiheverek egy rohamot.

A roham alatt persze nagyon szar, elkezdődik egy szédüléssel roszullét, nehezen veszem a levegőt, fáj a májam, olyan, mint hogyha a szívem a májamban lüktetne, ilyen tü-tü-tü-tü-tü, ilyen dobogás, nehezen állok a lábamon, kapaszkodnom kell, hogyha éppen menetbe vagyok, szóval nagyon szar érzés. Van úgy, hogy kéthetente, van úgy, hogy hetente jön, de volt, amikor egy hónapig egyáltalán nem volt semmi. A buli, a rengeteg alkohol nagyon ráteszi a májra a bélyegét. Viszont hogyha mértékkel iszom, akkor szerintem, mert az orvosom azt mondta, hogy nem ihatnék alkoholt, de én észrevettem, hogyha mértékkel iszom, akkor nem üt be. Viszont hogyha mértéktelenül iszom, mint például a legutóbbi születésnapomon, amikor literszámra ittam a töményt, akkor az azért ráteszi a bélyegét a májra. Az egy egészséges embernek is rátenné a bélyegét a májára, amit én egy ilyen születésnapon meg névnapi meg különböző bulikon meg szoktam inni, nemhogy egy olyan, akinek nem is egészséges a mája. De az ilyeneken nagyon hamar túl tudom tenni magam, hogyha nem figyelek rá. Van olyan, hogy éppen rossz kedvem van, és úgy vagyok, hogy áá, már megint, nem elég, hogy ez történt, meg nem elég, hogy az történt velem, még ez is bejön. Na, akkor tovább tart. De hogyha éppen jókedvemben jön a dolog, akkor piff-puff, hamar vége, kész, és aztán meg kit érdekel!

Erről a betegségről nem lehet tudni, hogy meddig tart. Ez, ugye, gyógyíthatatlan, de nem lehet tudni, hogy mikor visz el. Lehet, hogy két év, lehet öt év, lehet tíz év. Attól függ. Én nem is nagyon idegesítem magam, beletörődtem abszolúte, mert ha folyton azon sírnék, hogy jaj, most én ilyen meg ilyen beteg vagyok, akkor az egész életem el lenne cseszve. Viszont így, hogy nem igazán törődök vele, nem is igazán gondolok rá, így mégiscsak más. És láttam másokat, akik ugyanolyan betegek, mint én, de ők beletörtek abba, hogy betegek, és sokkal rosszabban néznek ki fizikailag, mint én. Szóval én hivatalosan ötven kilónál nem emelhetnék nehezebbet, de még mindig megemelem a százhúsz kilót, annak ellenére, hogy iszom, kávézok, a fűszeres kaját ugyanúgy megeszem, mint régen, és ennek ellenére sokkal jobban nézek ki, mint azok, akik egész végig sírnak. Mert sokkal jobban tönkretesz a szervezetet, ha valaki pszichésen belefárad abba, hogy beteg. Ha meg nem gondolok rá, akkor abszolút nem is érzem a betegséget.

Amikor a lány, akinél albérletbe laktam havi ezerért, túlragolta magát, és meghalt, följöttek a rendőrök. Én is teljesen be voltam állva. Kérdezték, hogy mi van velem. Hát mondom, mi lenne, mondom cés vagyok. Nem akartam azt mondani, hogy be vagyok állva. Mint akit puskából lőttek ki, úgy ugrottak három méterrel távolabb! Úgy vittek be a rendőrségre, hogy fölraktak a villamos-

ra, szóltak a villamosvezetőnek, hogy egy megálló múlva tegyen le, ők meg ott vártak kocsival. De nem raktak be a kocsiba, hanem a póráz végén kellett mennem, hogy ne legyek a közelükbe. Én már csak röhögök ezen, mert már annyi ilyen dolog történt velem, hogy már nem esik szarul. Valahol persze szarul esik, mert nincsenek tisztában az emberek ennek a betegségnek a részleteivel, és úgy félnek tőlem, mintha leprás lennék. Szóval még ez is betesz. Vértételes munkahelyre nem tudok elmenni, tehát mondjuk mosogatónak vagy konyhai dolgozónak. Egyszer elmehettem volna betegszállítóknak, havi hetvenezret kerestem volna, ami azért elég szép pénz, és nem tudtam elmenni, mert vérvétel kellett, és césen nem mehetek el. Szóval így is meg vagyok lőve, munkahelyileg is.

Most már lassan nyolc éve, hogy az utcán vagyok, azóta komolyabb rendőrségi problémám nem volt, egy egyszerű pénzbírságom volt csak, ami egy verekedésből származó üvegbetörés volt, mer beleestünk verekedés közben a metró felszíni üvegébe, és arra kaptunk húszezer forint bírságot. Ha nem fizetem ki, akkor százhusz forintjával le kellett volna ülnöm. Az több, mint százötven nap. Hát én nem fizettem ki, mert ugye a pénz az pénz, és az inkább elment cuccra. És már három napja bent voltam, amikor ezek a missziósok, akikhez járok, kifizették a bírságomat. Tulajdonképpen akkor döntöttünk úgy, hogy cserébe azért, hogy ők kihoznak engem, én elmegyek elvonóra. Szóval ez egy ilyen megegyezéssel alap volt. Tehát nem önszántamból mentem el végül is. És amikor végigcsináltam a hathetes elvonót, abszolút úgy éreztem, hogy tiszta vagyok, csak az a baj, hogyha az ember visszaesik, akkor mélyebbre esik vissza, mint ahonnan abbahagyta.

Olyan foglalt házban lakunk most, ahol a fűtést elég nehezen tudjuk elintézni, mert van ugyan egy ilyen fafűtéses kályha, de egyrészt marhára füstöl, szóval levegőt alig lehet kapni tőle, másrészt meg inkább főzőkályha, mint fűtőkályha, és nem igazán melegíti be a szobát. Tavaly még megtehettem, hogy minden hétvégén elmentem egy étterembe megenni egy egyfogásos ételt. Ma már örülök, hogyha önkifőzdekre telik, ami ilyen két-háromszáz forintos étel. De azért nem panaszkodhatok, mert minden napra megvan az ételem, meg italra is van azért, bár nálam mostanában már első a kaja, aztán a cigi, és utána jönnek a különböző élvezeti cikkek. De most már tényleg annyira bele vagyok fáradva ebbe az egészbe, mert a nálam jóval fiatalabb srácok, akiket letarhállok, rám szólnak, hogy menj el dolgozni, meg ne tarhálj, te szemétláda. Vagy amikor odamegyek, hogy bocsí, ne haragudj, pár forinttal ki tudsz-e segíteni, és úgy megy tovább, mintha nem is hozzá beszélnék. Legalább azt mondja, hogy bocsí komám, van, de nem adok, mert nekem is kevés van, vagy nincs, bocsí, nem adok! Mondja ezt, megértem, de álljon szóba velem, ne nézzen át rajtam, nem vagyok egy senki! Azért, mert így élek, én is ember vagyok, nem vagyok egy senki, sőt lehet, hogy több vagyok szellemileg, mint ő, több agyam van, mint neki! Csak nincs rá lehetőségem, hogy kimutassam.

Én azt veszem észre a körülöttem lévőkön, hogy minél idősebbek, annál jobban csúsznak lejjebb. Eleinte még érdeklő az embert, hogy ne legyen koszos, ne legyen igénytelen, aztán egyre inkább beletörök a bicskájába abba, hogy mondjuk elmenjen fürdeni. Másfél-két órát kell várni a fürdőbe, és akkor még nem ettem semmit. Most is elment a haverom fürdeni tíz órákor, és az volt, hogy kettőkor találkozunk a szokott helyen, de nem jött. Pedig azt mondtuk, hogy fürdés után összehozzuk, ami kell, összeszedjük a kajára valót, meg szerzünk gyertyát, utána megyünk föl fát vágni, mert hát éjszakára be kell gyújtani, mert marha hideg van. Most hárman lakunk fönn az egyik házban, a haverom, a barátnője meg én. A barátnője csak így ideiglenesen, mert neki végül is van családja, csak nem igazán jön ki velük, de azért amikor ő tud, hazamegy fürdeni, meg minden. És most így egyedül kellene összerántanom mindent. Jó, hát úgy fogom csinálni, hogy gyertyára meg cumóra meg cigire én rántok össze, kajára és piára meg ő fog összerántani. És akkor följutunk úgy öt óra felé a sötétbe, és még fejszénk sincs, mert a fejsze is szétment, és ásóval vágjuk a fát. De hát végül is ez legyen a legkevesebb. Egy-két évvel ezelőtt lejöttem tíz órákor, kettőkor már itt volt ezeröttszáz-kétezer forint a zsebembe. Most lejöttem tíz órákor, most három óra van, és még csak ötszáz forint van a zsebembe. Szóval egyre súlyosabb. A másik az, hogy ha nincs bennem alkohol, gátlásosabb is vagyok. Szóval azt nem veszik figyelembe az emberek, hogy én nem jókedvemből csinálom ezt. Én nem azért csinálom, mert hogy ez olyan jó buli, hanem azért, hogy megéljek. Nekem nem jó dolog az, hogy kuncsorognom kell egy bomba nő előtt, hogy bocsi leányzó, ne haragudj, tényleg, pár forinttal ki tudnál segíteni? Leégetem a saját pofámat, holott lehet, hogy egy-két év múlva, amikor rendbejövök, vele akarok majd összejönni, és akkor beszól, hogy izé, nem te voltál akkor az ott véletlenül?

Szóval én ezt nem poénból csinálom. És amikor pia van bennem, akkor nyugdíjashoz, mindenkihez odamegyek, akkor nincs bennem gátlás. Bocsi, ne haragudj, piára gyűjtök, nem családi házra, adjál már egy kis lóvét lécci, meg hogy sürgős berúgnivalóm van, meg minden. Akkor poénkodok, meg jól érzem magam. Tavaly még megtehettem azt, hogy hétvégén elmentem egy jobb étterembe, és megettem egy vörösboros marhapörköltet vagy egy fehérboros borjussteaket vegyes körettel. Idén meg? Hát amennyi kenőmájás kenyeret én megettem, attól más emberek már rég fölfordultak volna! Tök herótom van már a kenőmájástól, de hát az a legolcsóbb, ötvenkilenc forint tíz deka. A párizsit pedig már egyszerűen nem veszem meg, mert vizes lószart én nem fogok annyiszor enni. És bár elég jól főznek az önkifőzdébe, kétszáz forint egy főzelék, de akkor még mindig csak egy főzeléket evett az ember, és akkor ott van a haver is, ő még nem evett egy falatot se, nincs cigarettám, nincs ez, nincs az, és még csak egy főzeléket ettem.

Én nagyon jó színész vagyok. Olvastam egy könyvet, az *Ötödik Sallyt*. Nekem is több személyiségem van. Ha akarom, ez vagyok, ha akarom, az vagyok. De

soha nem ugyanaz. Mindig más vagyok, hogy ne ismerjenek ki. Mert ha kiismernek, az veszélyes, az ember sebezhetővé válik. Ezért kell mindig mást mutatni. Sose szabad ugyanazt mutatni. Sajnos, nagyon keserű dolgok árán tanultam ezt meg, de megtanultam. Ennek köszönhetem, hogy még életben vagyok. És ezt szó szerint mondom, hogy életben vagyok. Ha ez a védekezési mechanizmus nem épült volna ki bennem, szinte biztos vagyok benne, hogy már nem élnék. Szóval én is nagyon sok mindenben tehetek erről, hogy itt vagyok. De történtek olyan dolgok az életemben, amik elkerülhetetlenek voltak. Két és fél éve szakítottunk a volt menyasszonyommal, és én a mai napig úgy vagyok vele, bár most már túltettem magam rajta, de ha meglátom, még mindig két-három napig őrjögök, mert hiányzik, mert ő volt az az egyetlen ember, akit igazán szerettem. Én nagyon könnyen ismerkedek, nagyon könnyen kötök különböző barátságokat, haverságokat, de az érzéseket nagyon nehezen fogadom el, és nagyon nehezen is adok ki magamból érzéseket, mert az is sebezhetővé tesz.

Régen törvény volt, hogy házinyúlra nem lövünk, tehát a bandában más nőjére nem megyünk rá. Ma már ilyen nincs! Egyik a másik nőjét veszi el, egyik a másik pénzét lopja el. Meglopják egymást, verekszenek állandóan, apró-cseprő dolgokért. Az egyik srác combnyaktörést kapott, lemez van a lábába. Elküldték a francba, megrugdosták, hogy milyen szemét vagy, hogy nem hozol föl vizet. Hiába fáj a lába. Csak néztem. Mondom, gyerekek, mondom, itt vagyunk négyen-ötven egészséges srácok, ő meg szarul van, fáj a lába, bármelyikünkkel lehet ilyen. Majd legközelebb! Akkor cserélünk! Ma akkor te hozol föl vizet, és legközelebb, ha majd ő jobban lesz, akkor helyetted majd ő felhoz. Régen mindenkinek megvolt a feladata fönt a kőházban. Volt, aki összatarhált kajára, volt, aki takarított, volt, aki vizet hozott, volt, akinek a védelem volt a feladata. Ma már ilyen nincs. Húzzunk szét. Régen közösen összatarháltuk a szeszre, leültünk és ittunk. Ma mindenki zsebre vágja a lóvét, nézi, hogy ne lássa a másik, elbújik, megissza, és olyan már nincs, hogy gyertek, közösen iszunk egy jót. Egy-két srác van csak, aki még olyan, hogy a szívét-lelkét tényleg odaadja. Régen egy banánon megosztottunk. Volt egy lány, fogadott húgom, ő elszökött otthonról, mert rossz volt a családjával a kapcsolata egy időben, és följött hozzánk a kőházba. Az egyik haveromnak volt akkor a barátnője, és tényleg nem volt, csak egy banán, és ötven ettük meg. És azóta is ezt fújja az anyjájának, azok meg mondják neki, hogy akkor menj a csöves haverjaidhoz. És ez jólesik, hogy van olyan, aki példálózik velünk.

Pedig ma már, amikor összetalálkozunk, sokszor már az sincs, hogy szia, csak annyi, hogy van nálad cigi?! Én úgy vagyok vele, hogy az apró dolgoknak is örülni kell, mert az apró örömök néha sokkal többet számítanak, mint a nagy dolgok. De egyre kevesebb az apró öröm, egyre kevesebb, aminek az ember örülhet. Én már annak örültem, hogyha valaki elment melózni a társaságból, vagy ha láttam, hogy jól megvan a barátnőjével, de ilyen már egyre kevesebb

van, egyre agresszívebbek a haverok is. Minél nehezebb megélni, annál agresszívabb a társaság. Annál több háború van. Harc van a helyekért, ahol tarhálni lehet. Minden forintért harc van. Harc van a cuccért, harc van a megélhetésért, mindenért, szó szerinti harc. Verekedések vannak azért, hogy meg tudjunk élni. És erre már nincs szükségem. Az szép volt, amikor kezdődött az egész, amikor összetartás volt. Akkor is voltak problémák, mert nem akarok olyan lenni, hogy bezzeg az én időmben, mint az öreglányok, mert akkor is voltak problémák, de ehhez képest az egy mennyország volt. És nehéz kimászni belőle. Ez olyan, mint amikor az ember a tenger ízét megérzi, a tenger visszahúzza. Nehéz innen kimászni. Rengetegszer próbáltam a nyolc év alatt. Ha nem próbáltam hússzor-huszonöt-ször, akkor egyszer sem.

Régebben, amikor valamelyik lány terhes volt a társaságból, addig egy falatot sem ettünk és egy kortyot sem ittunk, amíg neki meg nem volt a kajája, és amíg ő azt mondta, hogy éhes. Ma már ilyen nincs, egyszerűen nincs összetartás közöttünk. Ha régen valakit megütöttek, megmozdult az egész tér, mint a hangyák, összefutottunk. Most már ilyen nincs, egymással verekszenek az emberek, egymást húzzák le anyagilag. Ahhoz képest, ahogy én kezdtem, ahhoz képest, meg merem kockáztatni, hogy a Harlem ide költözött, mert minden egyre durvább. Másik példa: nyáron itt voltam a téren. Rengetegen füveztek itt. Kijön két ilyen kis csaj. Nem lehetek több tizenöt-tizenhat évesnél. Ilyen kis fiatal csajok. Megkérdezik, hogy leülhetnek-e. Hát persze, persze, üljetek csak! Erre leülnek, és egy ilyen kis dobozkából előveszik a grammos mérleget, kihajtják, és elkezdik ott mérgetni az anyagot: na, gyerekek, kinek kell? És így elkezdnek árulni. Nézttem egy nagyot. Mondom, jól van, csináljátok! És akkor másfél óra múlva megszólal az egyik, hogy ja bocs, gyerekek, nekünk mennünk kell, mert vége az angol korrepetálásnak, és anyám vár. Leakadtam, kész, mert jó, rengeteg cuccos ismerősöm van, de mind általában az én korosztályom. De az utóbbi két évben annyira nőtt a fiatalok között a cuccozás, hogy az nem igaz. Ezt főleg az veszi észre, aki az utcán él, aki minden pillanatba látja, hogy mi történik.

Most megcsináltattam az irataimat, rengeteg időmbe telt, rengeteg sorban állás. Fél tízkor kezdtem el a személyi igazolványomat csinálni, és háromnegyed hatkor került a személyim a kezembe. Kegyetlen volt a sorban állás, az adókártyám kész sincs, a tb-kártyám szintén három óra volt, mire megcsinálták. Ami itt megy ebben az országban, kész röhej, ezen a kártyás személyin is ki vagyok bukva teljesen, mert azt a könyvet is alig lehetett megőrizni, nem-hogy ezt a kis kártyát. Ez az utcán könnyen kicsúszik az ember zsebéből, ha be van rúgva, meg könnyen kiveszik az ember zsebéből, ha be van rúgva. Négy-öt hónapig nem volt személyim, és akkor négy-öt órára bevittek. Hiába ismernek a rendőrök, tudják, hogy azért mostanában a komolyabb balhékba már nem vagyok benne, de bevisznek, mert mér ne, akkor ők is tudnak melegedni, meg látják, hogy dolgoztak. És amíg kész nincsenek az ember papírjai, nem tud el-

menni dolgozni. Vagy ha el is tud menni valaki dolgozni, egy hónapig miből él? Mert tarhálásból viszonylagosan meg lehet élni. Ezért csak olyan helyre tudok elmenni dolgozni, ami nem bejelentett és naponta fizet, hogy meglegyen a kajám. Vagy úgy tudok elmenni, hogy valaki segít, és hoz be kaját a melóhelyre, mint nálam a Filmgyárban az egyik haverom, aki boltozott, lopott a boltból, és ő tudott nekem behozni kaját. Ott jó volt, csak volt egy konfliktusom, mert akkor még nem tudtam, hogy én nem fertőzők, és nem mertem más kanálával enni, viszont nekem nem volt saját kanalam. És megkaptam a Julius Meinl vásárló kupont, ami hétszáz forint. Vettem valami franciasalátát, és a doboz tetejéből csináltam magamnak kanalat, és azzal ettem. Odajött egy kollégám, hogy te mivel eszel, mindjárt fejbe rúglak! Én nem mondhattam neki, hogy figyelj komám, én hepa cés vagyok, hát nem fogok a kanaladdal enni, hát meg akarsz döglenni!? És hát egyből bedurrant az agyam, hát kit rúgsz te fejbe, gyere ki, és szétverem a fejed. Mert hirtelen nem tudtam mit csinálni, be voltam szorítva. Mert ha bunyó nélkül ki akarok szállni ebből, akkor el kell mondanom, hogy hát bocss, ez van, de akkor meg úgy néznek rám, meg nem mernek a közelembre jönni, meg minden. És ő volt a szállításvezető, alámfúrt, csá, ki vagyok rúgva. Szóval ilyen apró dolgok.

A boltos haveromnál mindig volt gyors, akkor elkezdtünk speedezni. Utána jött, hogy próbáljam ki a nyalcsit. A heroint. Hát, kipróbáltam. Jó volt, mert megnyugtató, ellentétben a gyorsal, ami, ugye, inkább felpörget. Másfél évig intenzíven csináltam, szóval a végén már olyan napi fél grammokat benyomtam egyedül. Szóval ez egy ilyen ranglétraszerű dolog, hogy a fű után a speed, utána meg a heroin. Az egyik legjobb cucc, amit életemben nyomtam, az volt, amikor egyszer még a filmgyárban megkaptam a fizetésemet, és még nyertem a játékgépen is mellé elég szépen. Vettem négy liter rumos kólát, és azt iszogattuk a haverokkal. Hát, mondom, kéne valamit nyomni is. Vettünk egy kimért utcai pakkot ötezerért. Jó volt a mennyiség is. És annyira benyomtam egy lépcsőházban, hogy a villamosra is úgy raktak föl. Utána lementünk egy ilyen önkifőzdébe. Annyira be voltam sztondulva, hogy csak eldőlttem, és majdnem belefejejttem a főzelékbe. Belsőleg egy olyan hatás jött rám, hogy bár mozgásilag, tehát a mozgáskoordinációm nagyon letompult, mozogni alig bírtam, de olyan hatás jött rám, olyan flesem volt, hogy, hogy, hogy egyszerűen nehéz róla beszélni, mert teljesen más világba kerültem, egy olyan világba kerültem, amit csak az tud felfogni, aki át is élt ilyesmit.

Volt egy másik barátom, aki életében nem használt kábítószer. Ilyen fontoskodó kis emberke, ilyen minden lében kanál emberke az illető. Én az egyik barátommal nyomtam, és ott volt ez a srác is. És a nyomás után rászívtam meg ráfújtam. Nyomtam huszonöt egységet, és utána rászívtam meg ráfújtam. Az meg ott végig dumált. Én ültem a kis ágyon, az meg ott végig dumált mellettem, hogy ezt nem kéne, meg azt nem kéne, meg hogy rosszul leszel, ilyeneket.

És talán a psziché hozta ki belőlem, mert én addig még életemben nem hánytam herointól, bár vannak, akik behányolnak tőle, tehát úgy a psziché hozhatta ki belőlem, mert úgy éreztem, hogy forog az egész szervezetem, és akkor hirtelen, uhm uhm, és így guggolt előttem a srác, én meg, brzzzzzzs, így egy az egyben telibe nyomtam, és jót röhögtem az egészen. Erről jut eszembe, hogy van egy haverom, aki kifejezetten szereti a herointól való hányást, szóval teljesen más érzés a herointól hányani, mint hogyha mondjuk rosszullettől hányna az ember. A sima hányásnak ilyen kesernyés, epés íze van, meg minden, míg a herointól való hányásnak nem érezni az ízét, de ugyanakkor megkönnyebbülök, és a feszültség egy az egybe kijön belőlem. Van, aki kifejezetten szereti, van aki lenézi azt, aki a herointól hány.

Vásárolható az Azúrban ez a nitrohígító. Hogyha nincs komolyabb cucc, akkor ezt használjuk, mert hallucinogén anyag. Úgy körülbelül másfél deci hígítót betöltünk egy ilyen átlátszó uzsonnázacszkóba, amilyenbe a zsömléket rakják. Először becsomózzuk és kifordítjuk, mert a hegesztése olyan a zacskónak, hogy a sarkain általában ereszt. Mindenkinek megvan a maga zacskója, mert a tébécé az egy elég könnyen terjedő dolog, és ezért nem is adjuk oda soha a zacskókat egymásnak. És akkor elkezdjük, mintha inhalálnánk, csak éppen szájon keresztül, mert ha valaki orron-szájon szívja, azt egyből nyakon is vágja, akár meg is fulladhat. És akkor egy olyan két-két és fél perc múlva jönnek az ilyen hallucinogén dolgok. Nekem tegnap nagyon jó hallucinációim voltak. Most olvasom a *Gyűrűk urát*, ez egy ilyen fantasy regény, és úgy beleszálltam az egészbe, és nagyon jó volt. Elég sokat foglalkoztam a mágiával korábban is, mielőtt elkezdtem cuccozni, és most visszajöttek ezek a dolgok. Kiterjesztettem az aurámat, nem kellett odamennem testileg, hanem egyszerűen csak egy ilyen fénycsíkszerű jött ki a homlokom felől, és így odaálltam a dolgok elé, és láttam, hogy miért ugat a kutya, meg hogy mi volt. Szóval nagyon jó volt a tegnapi hallucinációm, csak az a baj, hogy míg én csak ülök és elvagyok a belső dolgaimmal, mások beszélgetnek a hallucinációban megjelent személyekkel vagy állatokkal vagy bármivel, és ezért nem lehet elaludni, ha már letettem a zacskót. És akkor jön megint egy ilyen inger, hogyha neki hallucinációja van, akkor nekem miért ne legyen, és akkor megint előveszem. És ezért tegnap is csak háromkor aludtam el, és ami már évek óta nem történt velem, most már napok óta zacskóval alszom el, ami viszont nagyon veszélyes, mert ha leöntöm magam hígítóval, az ugye mar, meg le is nyelhetem a hígítót, ami még veszélyesebb.

Túlzás volna azt mondani, hogy ma már nem csalcsizok, tehát ha valakitől kapok, azt elfogadom, ajándék lónak ne nézd a fogát, de venni már nem veszek. Mert végül is jó dolog a cucc, jó érzést ad, ellazulok, nyugodtabb vagyok sokkal, teljesen más a hanghatás, másképp hallok a saját hangomat is, nem tudnak fölhúzni, fölidegesíteni, akármit csinálnak, csak hogy amikor már függő az ember, az már rossz. Az a rész rossz, amikor az ember már csak azért tol,

hogy ne legyenek fájdalmai. Nem azért, hogy jóleszen maga az anyag, hanem hogy elmenjenek a fájdalmak, a hasmenés, a gerincfájás, az orrfolyás meg a különböző elvonási tünetek. És ez anyagilag is nagyon sok. Szóval úgy vagyok vele, hogy jó dolog a nyalcsi, de mértékkel. Szóval tudni kell, hogy hol a határ. Csak sajnós nagyon könnyű átesni a ló másik oldalára, észre se veszi sokszor az ember. Én se vettem észre. Én is már csak akkor vettem észre, amikor már igazán fájdalmaim voltak. Amikor fölkeltem reggel, remegtem és fáj mindenem, rosszul voltam, beszélni is alig tudtam. Meg sajnós a cucc eléggé szétvágja a fogakat is. Pénteken is beleharaptam egy lángosba, és kiugrott a fogam. Szóval, jó, nem olyan súlyos a dolog, mint ahogy a média hirdeti, hogy az első használat már egyenlő a rászokással, de azért nem árt az óvatosság. Jó, mondjuk embere válogatja ezt is, ez is a fizikumtól, illetve a pszichés állapottól függ, hogy az ember mennyire erős, hogy mennyire volt erős az anyag használata előtt. És van olyan, aki három hónap alatt nem szokik rá, és van olyan is, aki egy hét alatt rászokik. De olyan, hogy az első használattal rászokik, olyan nincs. Legalábbis én még nem találkoztam vele. Pedig aztán én már találkoztam néhány cuccossal.

Nem akarok belefolyani a politikába, de elég hülyén kezelik ezt az egész kábítószerügyet. Én már a cigarettával úgy voltam, hogy a tiltott gyümölcs mindig édesebb. Mert vajon mit tiltanak benne? Az ember kíváncsi lesz. Ott van Hollandia! Ott szabad, és mégis, mennyivel több a túladagolás aránya Magyarországon! Vagy ott van Zürich! Néhány éve még Zürich volt a világon asszem a harmadik a túladagolások arányában, most meg, hogy olyan helyeket hoztak létre, ahol orvosi felügyelet mellett megkapom ingyen és bérmentve, most már alig van túladagolás, mert egy orvos nézi, hogy nem-e lövöm túl magamat.

Ha rajtam múlna, teljesen másképp csinálnám az egészszet. Nem azt mondom, hogy legalizálnám a heroint, mert akkor elpusztulna a fél fiatalság, de viszont másképp állnék a függőkhöz. Meg az, hogy ott a tizennégy éves gyerek, aki életében mondjuk kétszer füvezett, és elkapják két grammal és leültetik. Nekem ne mondja senki, hogy a börtönnek nevelő hatása van! Aki a börtönből kijön, csak rosszabbnak jön ki. Ott meg lehet tanulni bűnözni, ott igazán meg lehet tanulni bűnözni. Csak azt lehet megtanulni! Mást nem is. Ha valaki, én ezt tudom! Mások pedig azt csinálnak, amit akarnak. Itt volt ez a Zábó Jimmy! Az is cuccozott. Mindenki tudta. Vagy a Császár Előd! Ejnye-bejnyét kapott, mert elütött egy rendőrt kábszeresen! Hát ha én elütnék egy rendőrt cuccosan!? A műanyag lakat rám rohadna! Tiszta vicc! Szóval, ahol a pénz, ott a hatalom. És ez kurvára nem tetszik nekem. Ez ellen harcoltam egész életemben, ez ellen lázadtam egész életemben. Nem vagyok egy anarchista, mert szép és jó dolog az anarchia, de megvalósíthatatlan. Ha mindent megtehetnénk, akkor a legkisebb anyázásért fejbe lőhetnék akárkit! Mért ne?! Megtehetném, mindent megtehetnék! Anarchia van, puff!! Szóval nagyon szép elv, de egyszerűen megvalósíthatatlan.

Egy állami gondozottnak esélye sincs életet kezdeni, mert megszűntek a lakásigénylések. A nővérem még úgy kapott lakást, hogy tizennégy éves korában befizetett kétezer forintot, és amikor megüresedett egy önkormányzati lakás, kiutalták egy állami gondozottnak. Ilyen ma már nincs, megszűnt. És én pont beleestem ebbe, mert tizenhét éves voltam, amikor ez megszűnt, és tizenhét évesen kikerültem az utcára. Anyám kapott egy szükséglakást, én nem kaptam. A bejelentett lakcímemet megvette a Máltai Szeretetszolgálat az önkormányzattól, és egy családi hajléktalanszállót csináltak ott. Én végül is a Máltai Szeretetszolgálat miatt vagyok hajléktalan. Én oda vagyok bejelentve, nem jelentettek ki onnan, de ha egyszer kényszerkijelentéssel kiraknak, mert mondjuk megelégedik a sok BKV-csekkel, amit odaküldenek, vagy valami, akkor nem lesz még bejelentett lakcímem se. És nem mehetek be az önkormányzatra azt mondani, hogy adjanak egy önkormányzati lakást. Nevetséges. Alბérletbe meg egyszerűen nem lehet elmenni, mert ma már a legszarabb albérlet is húszezer körül mozog. Közalkalmazottként kerestem a Filmgyárban harmincezer bruttót. Ha sok volt a túlóráim, harmincegyezer nettót kaptam kézhez. Na most, ebből mit lehet csinálni? Aztán meg az is, hogy más szemmel néznek az állami gondozottakra. Szóval, hogyha valaki meghallja, hogy intézetis voltam, rögtön aszondja, hogy mér, micsináltam?! Arra nem is gondolnak, hogy kétévesen nem csinálhattam semmit.

Be kellett írnom a személyi csináltatásnál, hogy miből élek. Hát miből? Semmiből! Erre még egy külön kérvényt is kellett írnom, és hát megírtam, hogy jövedelmem öné, vagyonom nincs, amit egyszer egy ilyen lepecsételt nyomtatványon egyszer különben már kitöltöttem, beikszeltem, minden, azt nekem le kellett írnom újra, személyesen. És erre az ügyintéző felháborodva aszongya nekem, hogy mi az, hogy semmiből, olyan nincs, hát akkor miből eszik?! Mondom, tarhálók. Hát azt nem írhatom be munkahelynek! Hát akkor írja oda, hogy kéregetésből! És ott rendesen kiabált velem a nő, hogy olyan nincs, és hogy menjek el dolgozni. Jó, akkor adjál munkát! És ha mondjuk elmegyek egy feketemunkára segédmunkásnak, és ott dolgozok három hete már, reggel héttől este hatig, és jön a fizetés, és amikor állok ott és tartom a markomat, erre, süsü, beintenek, hogy izé, nincs most pénz, majd holnap, majd holnap, majd holnap. És nem mehetek el feljelentést tenni, mert nincs sehol papír róla, hogy dolgoztam. Szóval könnyű azt mondani, hogy menj el dolgozni.

És akkor a hétvégén el kéne menni valahova szórakozni is! Tavaly nem voltam a Szigeten, ez volt az első évem, amikor nem voltam se a Szigeten, se Csörögén, se Abdán. Egyedül a karácsonyi Tankcsapda, amit nem hagytam ki. Nem járok már szórakozni se, egyszerűen tiszta gáz. A Mátrixot is csak egy havernál néztem meg videón. Moziba, pfhúúú, azt se tudom már, mikor voltam! Pedig az újságos haverom ingyen kölcsönadja az újságokat, én elolvasom mindig a Voxot, a Cinemát, meg mindent, én tiszta filmmániás vagyok, kívülről fújom a

színészek életvitelét. Ma már az össz szórakozásom az, hogy hazamegyünk a haverommal, veszek egy füstölőt, tömjénest, ópiumost vagy ánizsost, ilyen kínai vagy indiai füstölőt, fújunk egy kicsit, veszünk egy kis piát, iszunk. Most valamelyik nap is kétezerért vettünk egy ilyen nagy elemes magnót, zenét hallgatunk, ittunk. Ennyi az össz szórakozás. Régen még a lányokhoz úgy másképp álltam hozzá, elmentünk valahova, ha más nem, vettünk egy üveg bort, megittuk, egy jót elbeszélgettünk legalább. De most nincs senkim se, akkor kivel szórakozzak? Ha bemegyek valahová, befizetem az ezer forintos beugrót, leülök egy sarokba, megiszok két sört, ebbe mi a buli egyedül?

Az igazság az, hogy rájöttem: segítség nélkül nem megy. Viszont senkim sincs. Szóval annyiban vagyok hátrányban azokkal szemben, akiknek mondjuk családjuk van, hogy nekik a család nagyon sokat segíthet abban, hogy ne cuccozzanak. Nekem viszont abszolút senkim sincs. És valahogy más is lettem, megváltoztam, belefáradtam, elegendem lettem. Nyugalmat akarok, egy kis lakást, egy kis családot, melót. Be akarok állni a sorba. Pedig soha nem gondoltam volna, hogy én ezt mondom valaha, mert én mindig is más voltam, külön voltam. Engem nem lehetett beskatulyázni. Most viszont be akarok állni a sorba, a társadalomba. Csak attól félek, az a társadalmi létra, ahova lépnem kéne ahhoz, hogy elérjem mindazt, amit szeretnék, nem fogad be. Viszont ahonnan kiléptem, az meg meg fog tagadni, mert el akarom hagyni őket. És akkor lebegek a kettő között? Akkor tényleg nem lesz már senkim? Most még támaszkodhatok bizonyos haverjaimra. Bár így is egyre kevesebbre, de bizonyos haverjaimra még támaszkodhatok, akik mellettem vannak jóban-rosszban. Két-három ember.

Nem mondtam le magamról, nem mondtam le. Csak az a probléma velem, hogy olyan vagyok, mint a tenger. Egyszer fönn vagyok, egyszer lenn. Egyszer nagy lángolás, hogy igen, akkor most megváltozok, száznyolcvan fokos fordulatot veszek. És akkor csinálom is egy-két hétig, egy hónapig. Aztán jön egy kis törés, és még mélyebbre esek vissza, mint ahol voltam. És érzem, hogy egyre jobban gyengülök. Most már csak nyugalmat és békét akarok. De minél jobban el akarok menekülni a harc elől, az annál jobban megtalál. Pedig korábban soha, de soha nem fordult elő, hogy ember elől elfutottam volna, de az utóbbi két hónapba már három ember elől is elfutottam. És nem azért, mert féltem. Csak egyszerűen nem akartam a konfliktust, nem akartam a háborút. És azóta másképp néznek rám a haverok. Te jó isten, ez lett belőled, ez lett abból a százkilós tarkopasz állatból, aki ággal együtt fölborította a haverját és három méterre eldobta!?

Budapest, 2001. március